

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.464 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. COLOGNE loco advocaat S. DE SMET en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese uit Vushtrri, Kosovo.

U verbleef in 1999 als oorlogsvluchteling in Nederland.

Op 28 september 1999 keerde u, omdat u bij uw vriend wou zijn die in Kosovo was achtergebleven, vrijwillig terug naar Kosovo. Hij zou echter vermist zijn geweest en zijn lichaam zou in 2005 in een massagraf in Servië zijn teruggevonden.

Op 9 januari 2008 vielen drie gemaskerde en gewapende Albanezen uw huis binnen. Ze vroegen u 20.000 euro. Toen u zei geen geld te hebben, werd u geslagen en geschopt. Eén van de belagers verkrachtte u.

Na hun vertrek verwittigde u de politie, die u vervolgens kwam halen en naar het politiekantoor in Zuid-Mitrovica bracht. Bij de politie werd u ondervraagd en werden uw verklaringen genoteerd. Nadien bracht de politie u terug naar huis.

De volgende dag bracht de politie u naar het ziekenhuis van Prishtinë voor een medisch onderzoek. De resultaten van dat onderzoek zouden naar de politie opgestuurd worden. Sinds de verkrachting praten uw burens niet meer met u.

Op 20 januari 2008 bent u bij een vriendin in Prishtinë ingetrokken.

In Prishtinë ging u naar een psychiater, die u doorverwees naar een neuropsychiatrisch ziekenhuis in Prishtinë. In dit ziekenhuis kreeg u een kalmeringsmiddel en na enkele uren

mocht u het ziekenhuis verlaten. U ging nadien nog twee keer op consultatie bij een neuropsychiater.

Drie weken na de verkrachting werd u op uw mobiele telefoon gebeld. De anonieme beller vroeg u waarom u naar de politie was gegaan en dreigde ermee u terug te bezoeken en opnieuw te verkrachten. U heeft de politie hiervan op de hoogte gebracht. De politie zei uw straat te zullen controleren. U weet niet of dit effectief is gebeurd, aangezien u al in Prishtinë verbleef.

Uiteindelijk verliet u op 13 juni 2008 Kosovo, richting België waar u op 17 juni 2008 aankwam en waar u diezelfde dag asiel vroeg.

U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart dd. 14 januari 2004 en uw UNMIK-rijbewijs dd. 15 juni 2005.

Verder legde u volgende documenten voor: een proces-verbaal van de politie van Zuid-Mitrovica dd. 9 januari 2008 over uw ondervraging betreffende de inval bij u thuis eerder die dag, een politieverslag dd. 9 januari 2008 betreffende uw verklaringen, een verklaring sd. van de rechtbank van Mitrovica waarin staat dat uw dossier zich in de fase van het vooronderzoek bevindt waarbij men gericht is op de identificatie, aanhouding en voorgeleiding van de daders en het oplossen van de zaak. Op basis van dit attest heeft u recht op behandeling bij de openbare gezondheidsdiensten en kan u materiële voordelen genieten.

Verder maakte u ons meerdere medische attesten over: twee attesten van neuro-psychiaters uit Kosovo waarin staat dat u aan een post-traumatisch stress syndroom leidt, een attest van een Belgische psycholoog-psychotherapeut, waarin staat dat u sinds 22 september 2008 in psychotherapeutische behandeling bent, nog een medisch attest en de resultaten van een bloedonderzoek.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo verlaten te hebben omdat u op 9 januari 2008 door onbekenden werd verkracht en drie weken later een dreigetelefoon hebt gekregen van uw belagers.

Dit zijn echter incidenten van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) en interpersoonlijke (tussen privé personen) aard die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève noch onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming vallen.

Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de/een (lokale) overheid hierbij betrokken was of dat u, als etnisch Albanese, hiervoor geen beroep kon doen op de plaatselijke (of hogere) autoriteiten van uw land.

Uit uw verklaringen blijkt dat telkens u de bescherming hebt ingeroepen van de Kosovaarse autoriteiten, deze adequaat hebben gereageerd.

Na de verkrachting zijn politieagenten ter plaatse gekomen, hebben ze u naar het politiekantoor begeleid en een PV opgesteld. Daarna werd u door hen naar het ziekenhuis gebracht voor een medisch onderzoek. Na de dreigtelefoon kreeg u van de politie de belofte dat uw straat zou worden gecontroleerd.

Uit een door u neergelegd attest van de arrondissementsrechtbank van Mitrovica blijkt verder dat een onderzoek lopende is: justitie zou bezig zijn met de identificatie van de daders met het oog op hun arrestatie en voorgeleiding.

Het feit dat de daders nog niet zijn gevonden en/of het nog niet tot een veroordeling is gekomen laat niet zonder meer toe te besluiten tot een onwil tot het bieden van bescherming vanwege de betrokken overheden.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, de gebeurtenissen van 9 januari 2008 en het feit dat u sindsdien een neuropsychiater raadpleegt worden op zich immers niet in vraag gesteld.

Wat betreft de medische problemen welke u kende als gevolg van de aanranding op 9 januari 2008 dient opgemerkt te worden dat zij geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor machtiging tot verblijf richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

4. Uit het verzoekschrift van 11 november 2008 meent de Raad te kunnen opmaken dat verzoekster aanvoert zich te verzetten tegen de door haar beschreven algemene toestand in Kosovo waarbij de overheid samenwerkt met criminele organisaties of de activiteiten van deze laatste oogluikend toelaat.

Zij verklaart dat de mishandelingen, zowel fysisch als psychisch van aard, die haar in Kosovo ten deel vielen, weliswaar toegebracht werden door een bepaalde misdadige groep, maar georkestreerd zijn door de autoriteiten, die haar ertoe willen bewegen haar verzet stop te zetten.

Zij stelt dat zij uit hoofde van haar politieke overtuiging of haar behoren tot de “*klasse van spelbrekers*” (zie het verzoekschrift, p. 2), zijnde diegenen die de ogen niet willen sluiten voor bepaalde vormen van criminaliteit en op wie daardoor druk wordt uitgeoefend om zich gedwee en onderdanig te gedragen en de misdaden te laten begaan, vervolging vreest in Kosovo, waarbij zij geen bescherming zal krijgen van de overheid.

Ook van haar gemeenschap zal zij geen bescherming kunnen krijgen zo stelt zij, gezien deze haar heeft verstoten.

5. De Raad leest in het administratief dossier (zie verhoorverslag van 17 oktober 2008, p. 6) dat verzoekster verklaarde nooit politiek actief te zijn geweest in Kosovo en er nooit problemen te hebben gekend met de overheid.

Vastgesteld wordt eveneens dat verzoekster buiten haar verzoekschrift, nooit melding heeft gemaakt van enig verband tussen haar mishandelingen en de overheid, noch van enig verzet in haar hoofde tegen het beleid van de overheid.

Verzoeksters aangevoerde mishandelingen kunnen dan ook niet anders worden beoordeeld als van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) en interpersoonlijke aard.

Uit verzoeksters verklaringen en de documenten die zij voorlegt, blijkt geenszins een onwil of een onmogelijkheid in hoofde van de Kosovaarse overheden om verzoekster hiertegen bescherming te bieden.

De afwezigheid van contacten met haar naaste familieleden o.m. haar ouders en haar twee zussen die sinds 1999 in Nederland verblijven, en het zeer sporadisch telefonisch contact met haar broer die in Vushtri, Kosovo woont (zie het verhoorblad van 17 oktober 2008, p. 2-3) omwille, zoals verzoekster beweert van het feit dat zij verkracht werd, kan in hoofde van verzoekster, een haast veertigjarige vrouw, niet doorgaan als een daad van vervolging.

Ook haar beweringen dat omwille van haar verkrachting, “*haar burens haar scheef bekeken*” (zie het verhoorblad, p. 7) en haar aanvoelen tijdens haar verblijf bij een vriendin in Prishtina, vóór haar vertrek uit het land, zoals ze stelt “*ik voelde mij alsof ik niet gewenst was. Dacht*

